

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Levél Gálfalvi Zsoltnak

(Nyolcvanadik évére)

Köszöntelek ma messziről, Gálfalvi Zsolt!
Nem értem én – mi van, mi volt?
Mi az, hogy nyolcvan – annyi év, vagy annyi múlt?
Csak pusztá szám – nem is tudom.
Ifjabb koromtól tudtalak, ismertelek –
Szatmárra jöttél annyiszor
színházat nézni, lelkesült szülőimet
meglátogattad rendszerint,
s mint hűtlen elhagyott, nagy otthonunkra, úgy
emlékszem én rád – fontosan
érvelsz, a zöld fotelben épp kávéat kavarsz,
előredőlsz, vitatkozol,
hosszan kivársz, figyelmesen hallgatsz, szavad
megfontolod, hogy súlyosabb,
tán pontosabb vagy érthetőbb legyen, szemed
lehúnyod, pillanatra csak –
majd folytatod, halkán beszélsz, s a hetvenes
évek zuhognak némulón...
Mi az, hogy nyolcvan – annyi volna, annyi múlt?
Miért nem inkább nyolcvanegy?
Mert nyolcvanegyben, tébolyult hitek telén,
Janus havában láttalak,
mint Bukarestbe, műsorodba invitált
kezdő poéta – versemet
vették föl ott, a közromán tévé magyar
adásában mondhattam el –
színházi tárgyú, prosperói téma volt,
képes beszély, kész sekszpirály –
s dicsérted is, miként örök szigetlakó,
milyen hajlékony s mily kemény,
de kint keményebb tél, hideg tombolt idők
fagyott, hasadt térségein,
s lágý félelem meredt a szótlanult szavak
sötét jegére, verstelen
világra dermedőn, akár a hallgatás,
ha fölsuhog, s körözni kezd
szívek fölött, mint préda dögmadár, a szép
szabadság gyáva angyala,
szent cinkosoknak s vétléneknek védnöke
zsarnok korokban. Nem tudom,
miért jutott eszembe nyolcvanegy tele –

pont most, ötvennégy évesen,
midőn kincstári nyár hatalmi hófokán
szédülten élek Pesten és Budán,
s köröttem újra forr a hősség harsogón,
vezérszólamra forr a lég,
hevíti aszfalt görbe forradásait –
s rád gondolok, Gálfalvi Zsolt,
ki most, akár horgadt torony, hegyként vonulsz
Marosvásárhely főterén,
némultan és magányosan, bölcs homlokod
föl-fölvillantva, büszke gond
ha bánt – fogadj el egy mosolyt, mely átdereng
értelmen, teljes életen.

Budapest, 2013. augusztus 27.

